

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] – Quyển 5 – Ki Thiên Duyên

Contents

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] – Quyển 5 – Ki Thiên Duyên	1
1. Chương 1: Tự	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	13
4. Chương 3	21

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] – Quyển 5 – Ki Thiên Duyên

Giới thiệu

Con cháu chút chút gia tộc: Thất nguyên giải áchSố đo ba vòng: cổ trang, huyền huyền, 1vs1, thần tiên x yêu quái(chủ y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nguyen-giai-ach-he-liet-quyen-5-ki-thien-duyen>

1. Chương 1: Tự

Vào thời Đại Tống, có phi tinh chột giáng xuống, thiên động địa diêu (trời đất lay chuyển), Tỏa Yêu Tháp (tháp nhốt yêu) đột nhiên bị hủy, trăm yêu chạy thoát, tàn sát nhân gian.

Chúng kiến thiên địa dị biến, thiên đế hạ chỉ sai thất huyền giải ách tinh quân (bảy vị tinh quân giải trừ tai ách) tới nhân gian tìm bảo châu trấn tháp, xây lại Tỏa Yêu Tháp. Nhưng chỉ bảo có thể trấn ngụ trăm yêu há có thể dễ dàng tìm được?

Diêm La Điện âm u, quỷ ảnh lay động, nơi đây chính là Hoàng Tuyền chi địa, chỉ có người đã chết mới có thể đến được.

Hồn phách ẩn hiện, không quản người khi còn sống là hào phú xa xỉ hay chí tôn đỉnh cao, ở trước mặt Diêm Vương bất quá cũng chỉ là một mặt khinh hồn, vừa chuyển mắt, phán quan đã hạ bút, phán nhập luân hồi.

Địa ngục không có ngày đêm, chỉ có trùng trùng mây đen, hồn phách như ảnh, quỷ sai dùng thiết liên xích thân mang tới trước điện.

Diêm Vương râu tóc ngang tàng, khuôn mặt dữ tợn đến quỷ chúng cũng sợ hãi, lại còn nắm đại quyền sinh tử, quỷ hồn trên điện nghe phán đều lập cập run rẩy, từng trận gió âm u thổi qua, nếu không nhờ thiết liên xích lại chỉ sợ quỷ hồn đã bị thổi bay tứ tán.

Chính vào lúc này, tinh mang từ ngoài điện xuyên vào, Diêm Vương kinh ngạc nhìn, người tới đúng là tinh quân trên trời.

Ở nơi lạnh lẽo diêm hắc này đột nhiên hiện tinh hoa lấp lánh, chẳng những làm quỷ chúng kinh hoàng thất thố, mà ngay cả quỷ sai cũng không nhịn được rút vào đằng sau cột điện.

Tinh quân tựa hồ nhận ra quỷ chúng rối loạn, thu lại tinh mang, hiện ra hình dáng.

Tinh vốn không có tướng mạo, lại vì vương đôi mắt thể nhân nên cũng chỉ có thể hóa hình, vị tinh quân này một thân quý khí đáng vẻ bất phàm, khuôn mặt phong thần tuấn tú, càng thấy như có quang hoa giấu ở bên trong, tựa như mỹ ngọc.

“Kiến quá Diêm Quân.”

Nghe thấy hần cao giọng chào hỏi, Diêm Vương lúc này mới tỉnh lại, từng ở trên thiên điện báo cáo vài lần, đương nhiên cũng đã gặp qua vị tinh quân này vài lần, liền nói: “Hóa ra là Lộc Tồn tinh quân, không biết đại giá quang lâm Diêm La Điện có gì chỉ giáo?”

Lộc Tồn tinh quân này đúng là nằm trong Bắc Đẩu thất tinh, vị trí thứ ba trong Khôi Đẩu (bốn ngôi sao tạo thành hình cái gáo trong chòm Bắc Đẩu), Thiên Ki.

Trong Khôi Đẩu, lấy Xu làm thiên, Tuyền làm địa, Ki làm nhân, Quyền làm thời (thời gian), Thiên Ki cung, Lộc Tồn tinh quân, chủ nhân quý tước, chưởng nhân thọ cơ (chưởng quản tuổi thọ), có năng lực hóa sát giải ách, gặp may mắn thì càng tăng thêm, gặp xui xẻo thì lại giảm bớt. Ngay cả khi thân trong địa ngục, cả người tràn đầy tinh tủy quang hoa cứ thế đem điện âm ti âm trầm đáng sợ chiếu đến có vài phần cảm giác bông tắt sinh huy (dùng cỏ bông bện thành cánh cửa, dùng mạn gai tre trúc bện thành hàng rào, “bông tắt” chỉ người nghèo khổ, câu này ý chỉ đem lại quang huy cho nhà tranh).

“Không dám,” Lộc Tồn tinh quân cười, “Thiên đế ngự chỉ, lệnh tinh quân tôi hạ phàm ban sai (là việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ, đây là chỉ đi làm việc cho thiên đế), để tránh thế gian xáo động phải tạm thời bỏ chân thân, cho nên tôi cố tình đến Diêm Quân Điện, muốn mượn thân thể phàm nhân dùng một chút.”

Diêm Vương liên tục gật đầu: “Việc này bổn tọa cũng có nghe.” Liền gọi phán quan tới, mở ra một quyển sổ sinh tử, tinh tế tra xét, một lát sau ngẩng đầu nhìn tinh quân, “Trong thất nguyên tinh quân, chỉ có Lộc Tồn tinh quân đến bản điện cầu nhập luân hồi, mượn thân thể.”

Lộc Tồn tinh bất đắc dĩ nhún vai: “Bọn họ đều có duyên pháp (pháp thuật tính toán số mệnh), bản quân không có ý định phá vỡ luân hồi, nên cố tình đi cầu Diêm Vương.” Ở mặt ngoài nói đến đường đường chính

chính, nhưng vừa cúi đầu khoe miệng không khỏi hơi giựt, thật sự không phải hấn không muốn như mấy vị tinh quân khác chọn đường tắt, mà là... Ai, nói tiếp lại tức đến chết người, hấn mặc dù vị trí ở trong Khôi Đầu, lại còn điều khiển thiên vận chi tài (tiền tài vận hành theo ý trời), nhưng nói đến tiên gia pháp thuật lại tương đối không có, càng khỏi bàn đến chuyện so với sát tinh Tham Lang, Phá Quân. May mà mỗi ngôi sao chuyển động đều có nhiệm vụ riêng, hấn không cần giống như Tham Lang chịu thiên để sai phái hạ phạm hàng yêu, mấy vạn năm trôi qua hấn đều thái bình tự tại, nhưng lần này thiên để lại sai hạ thất nguyên tinh quân hạ phạm tìm ngọc, đem một tinh quân không có pháp thuật gì như hấn ném xuống trần, rơi vào đường cùng, hấn đành phải tuân theo quy điều luân hồi, đến Diêm La Điện báo danh.

Diêm Vương cũng không làm khó dễ hấn, đại bút vung lên, ở trên sổ sinh tử hạ nhân danh: “Nếu là thiên để ngự chỉ, tự nhiên sẽ tuân theo. Bốn tọa vị tinh quân tuyển chọn thân thể, có mệnh đại phúc đại quý, thiên mệnh tám mươi, sinh ở phủ Hàng Châu.”

Lộc Tồn tinh quân cũng không bắt bẻ, cười chấp tay cảm tạ Diêm Quân, liền được phán quan đích thân dẫn vào luân hồi.

Qua cầu Nại Hà, ở tiểu quán cũ nát gặp phụ nhân già yếu đang đưa tới một chén canh đục, tinh quân triển mi cười: “Mạnh bà bà, không cần phí sức, canh này vô dụng với tôi.”

Phụ nhân già yếu mở ra đôi mắt đã mờ, hé ra miệng không còn răng cửa, cười: “Hóa ra là tinh quân giá lâm, lão phụ thất lễ! Xin đừng trách.”

“Không sao.”

Đang muốn cùng phán quan nói lời từ biệt bước qua cầu Nại Hà thì chợt nghe phía sau có oán khí của oan hồn, tinh quân không khỏi quay đầu nhìn lại, thì thấy đó là một luồng hồn phách vừa bị quỷ sai cưỡng ép uống xuống chén canh vong tình.

Tinh quân thấy hồn phách này đau khổ, không khỏi hỏi phán quan.

Phán quan thở dài: “Linh hồn này bảy kiếp trước vì vợ con bị ác nhân hành hạ đến chết mà khởi binh tác loạn, đến mức làm nhân thể sinh linh đồ thán, nên Diêm Vương phán hấn bảy kiếp thê tuyệt (thê lương cùng đường), vô ái vô y (không yêu không nơi dựa vào), cô độc sống hết quãng đời còn lại, hiện giờ đã là kiếp cuối cùng.”

Tinh quân nghe vậy, không khỏi than nhẹ: “Người này cũng không phải mất hết nhân tính.” Lại thấy hồn phách kia xác thật thê lương đáng buồn, tâm niệm vừa động, bèn nói với phán quan: “Bản quân có một yêu cầu quá đáng, mong phán quan thành toàn.”

Phán quan ngạc nhiên, vừa rồi hấn ở trên Diêm Vương Điện không đòi hỏi gì, sao đến trước cầu Nại Hà lại ra một yêu cầu quá đáng?

Ngại vì đối phương là tinh quân trên trời, chỉ có thể nói: “Tinh quân cứ nói đừng ngại, nếu trong khả năng

cho phép, bản phán quan tự nhiên sẽ tương trợ.”

Tinh quân nở nụ cười, liền chỉ vào cô hồn bảy kiếp kia nói: “Bản quân muốn đổi vị trí với hắc, thay hắc đi hết kiếp cuối cùng.”

Phán quan nghe vậy đại chấn, vội vàng lắc đầu: “Không thể, không thể! Tinh quân cũng biết hắc kiếp này phụ mẫu đều mất, một đời vô tử vô thừa, ba mươi tuổi đột ngột chết! Tinh quân phụng thiên hành lệnh, sao có thể chịu đau khổ này?”

“Kỳ thật lần này hạ phạm chỉ là vì tìm ngọc, bốn ba lao lực không thể tránh được, nếu có cao thân tại đường ngược lại còn có chút vướng bận, nói không chừng tinh quân khác hoàn thành sứ mệnh, bản quân không cần đợi đến vài thập niên đã trở về thiên đình, như vậy không phải đã làm cho cha mẹ của thân thể này đau buồn? Chẳng thà hoán đổi với người này, lấy một thân cô độc nhập thế lại hợp ý bản quân hơn.”

“Này...” Phán quan cũng là khó xử, muốn đổi thân phận cũng không phải không thể, nhưng Diêm Vương đã tự phán quyết đại phú chi thân, rõ ràng là cho vị tinh quân này hảo sai sử, nhưng hắc lại tình nguyện chịu một thân cô mệnh, tuy nói tinh quân nhập mệnh, mệnh bản đã chuyển, nhưng cách làm này thật sự làm cho người ta không thể lý giải.

“Cứ thế quyết định đi! Làm phiền phán quan hồi bẩm Diêm Quân, nói Thiên Ki tạ ơn hảo ý của ngài, vậy đi.”

Nói xong, hắc kéo mặt hồn phách kia qua, đầu tiên đẩy xuống luân hồi đạo của mình, sau đó quay lại hướng phán quan thi lễ, cất bước bước qua cầu Nại Hà.

Không thể tưởng được tinh quân nhìn qua hoa quý ôn nhược lại làm việc cường thế như vậy, phán quan bất đắc dĩ đành phải thở dài, quay về Diêm La Điện bẩm báo Diêm Quân.

2. Chương 1-2

Thả kiến trưởng phòng thanh sam khách

võ lâm thế gia tại Dư Hàng

(gặp khách nhân thanh sam đến làm trưởng phòng, võ lâm thế gia tại Dư Hàng)

Trong mắt thần nhân chẳng qua chỉ là thời gian một chén trà xanh, nhưng nhân thế chớp mắt đã là hai mươi lăm năm.

Nhân gian thái bình thịnh thế, mặc dù không thiếu người lừa ta gạt, nhưng những chuyện binh nhung chiến hoả (quân sự chiến tranh), cải triều hoán đại lại không có.

Lòng người gian trá khó lường, triều đình không loạn, giang hồ lại không như vậy.

Thử hỏi cao nhân ẩn sĩ kiêu ngạo bất khuất, tính thích tiêu dao, khinh thường quyền dục có được bao nhiêu? Còn người bằng một thân võ công, lộ ra đao quang kiếm ảnh, cầu địa vị võ lâm chí tôn lại chỗ nào cũng có.

Hiệp giả (người hành hiệp trượng nghĩa) không có mấy, võ giả lại nhiều.

Những võ giả trì cường sính hung (theo mạnh thích ác), coi thường pháp kỷ (pháp luật và kỷ luật) lại không hề ít.

Khó trách xưa có câu nói: hiệp, là dùng võ phạm cấm.

Phủ Hàng Châu, nằm về hướng tây bắc của Chiết Giang, đông gặp vịnh, nam gặp Vụ Châu, bắc gặp Gia Hưng, tây gặp An Khánh, có hai đường sông Trường Giang, Tiền Đường. Theo truyền thuyết thời thượng cổ, Vũ Vương tập hợp chư hầu khắp thiên hạ ở Hội Kê, đi thuyền ngang qua, đến đây thì bỏ thuyền lại, nên còn có tên cổ là Dư Hàng. (nghĩa là dư thuyền)

Đây là nơi địa linh nhân kiệt, không hề thiếu văn nhân mặc khách lưu luyến.

Nhưng nơi đây hiện giờ lại xuất hiện nhiều giang hồ nhân sĩ thân mang trường kiếm loan đao không hề giống văn sĩ. Hơn nữa tất cả đều vì một hộ nhân gia ở phủ Hàng Châu mà tới.

Nếu ở trong mắt của bách tính tầm thường chỉ biết củi gạo dầu muối thì đại hộ nhân gia này ở trong thành không hề khác với thường nhân, chỉ có điều sư tử đá trước cửa so với quan gia thì khí thế hơn, gia đình trông cửa cầm gậy gộc so với nha sai của tri phủ đại đại gia thì uy vũ hơn, khách nhân từ bên trong đi ra có lúc cước bộ còn nhẹ nhàng như bay.

Người ở trong phủ bọn họ cũng đều biết, người đang nói chuyện say sưa kia chính là đương gia đại thiếu gia khoan dung ôn hậu của quý phủ.

Kỳ thật trước đây lúc phủ này còn chưa náo nhiệt như vậy, đương gia chủ tử là đại lão gia thâm cư giản xuất (ở trong nhà ít ra ngoài) hiện giờ. Người trong thành Hàng Châu ai cũng biết, vị đại lão gia này là một hoàn khóa đệ tử (con cháu quân là áo lụa, ý chỉ con cái nhà quan lại địa chủ không làm gì, cả ngày ăn chơi phóng túng) triệt để, tính tình háo sắc, thiên phòng (vợ bé) thú một người rồi lại một người, làm thành tứ phòng thất thiếp, tiêu tiền như nước, may mà trong nhà sản nghiệp dư dả, cũng không đến nỗi để hần thoả cái tiêu sạch.

Đại lão gia thê thiếp thành đàn, lại chỉ có một đứa con, sau khi thành nhân, lão gia không thêm xử lý công

vụ nữa, việc trong nhà liền do đại thiếu gia làm chủ.

Ngay cả tên khất cái ngoài ba con phố cũng biết, vị đại thiếu gia này là một người tốt. Xuất thân phú quý nhưng con mắt không hề để cao hơn trần, cư xử với mọi người luôn nho nhã lễ độ, cử chỉ khéo léo, mặc kệ là cao quan phú nhân hay lưu manh khất cái cậu đều đối xử bình đẳng. Nhà đại phú nhưng không làm bất cứ loại phô trương bề thế nào, không giống như một ít phú hộ giàu có bất nhân không tai không họa khác, vào thọ thần của mình cậu lại treo lên tấm biển cứu tế phát cháo cầu lấy phúc quả, trong thành nếu có sửa cầu và đường, trên tấm bia luôn luôn có tên cậu.

Dần dần, mọi người đều quên mất Âu Dương lão gia trong phủ, chỉ nhớ rõ có một vị Âu Dương đại thiếu gia.

Thu ý gần tối, gió lạnh hiu hiu.

Ngoài cửa phủ một thanh niên thanh sam khăn xanh đi tới. Người này nhìn qua tướng mạo đoan chính, không thể nói là tuấn mỹ, cũng không thể nói là khó coi, chính là một gương mặt tương đối bình thường trong đám người, nhưng đôi mắt lại có thần mang theo khôn khéo sắc sảo như sao sáng trên trời. Một thân thanh bào tuy không phải loại vải quý giá nhưng lại ngoài ý muốn thích hợp vừa người, chỉnh tề sạch sẽ, ôm lấy thân hình thon dài hơi gầy yếu.

Y ngẩng đầu đánh giá phủ đệ giàu sang và gia đình cao lớn hữu lực cảm gây đầy đe dọa đứng trước cửa, y không hề bị khiếp sợ nửa phần, nâng bước tiến lên trước, đem một phong thư giao vào tay gã gia đình, chậm chậm nói: “Tại hạ Vương Ki, ứng với lời mời của quý phủ Triệu quân gia đến đây bái phỏng.”

Gia đình kia nhận lấy tín thư nhưng trên mặt lại không có biểu tình gì: “Thỉnh tiên sinh đợi ở đây, tiểu nhân lập tức đi vào thông báo.”

Y gạt đầu, lui xuống dưới bậc thềm, lại nhìn thoáng qua gia đình trông cửa bên kia vẫn đứng yên hoàn toàn không mang theo nửa phần dao động, không khỏi nhỏ giọng tự lẩm bẩm: “Sao ngay cả giữ cửa cũng lạnh lùng cứng rắn như vậy, thế này thì chẳng phải đương gia so với Thiên Xu càng không có biểu tình gì? ...”

Hóa ra thanh niên này đúng là Lộc Tồn tinh quân lúc trước mượn luân hồi đạo hạ phạm!

Y tự đầu thai làm người, cha mẹ chết sớm, cơ khổ không nơi nương tựa, nhưng y vốn là tường tinh (sao may mắn) ti nhân quý tước, có thiên vận phù hộ, luôn trong nạn có lành, thuận lợi may mắn tự đến, có thể coi là đụng vào đất đất sinh vàng, đụng vào nước nước hóa mật. Chẳng qua pháp thuật vận tài là bàng môn tà đạo, y là tinh quân cao quý sao có thể thực hiện được, vì vậy vẫn phải như phạm nhân làm việc mưu sinh. Nhân gian hai mươi lăm năm trải qua chung quy là bình an, duy nhất không ổn đó là mặc cho y tìm kiếm khắp nơi nhưng mãi vẫn không thể tìm thấy bảo châu có đủ sức mạnh trấn Tỏa Yêu Tháp.

Không bao lâu, một lão nhân đã qua bốn mươi từ bên trong vội vàng đi ra, vừa thấy Vương Ki, trên mặt liền tươi cười nở rộng: “Chờ mong tiên sinh ngài đến đã lâu!” Vừa nói vừa nhiệt tình đi tới.

Vương Ki hướng lão quản gia họ Triệu chấp tay thi lễ: “Thật sự có lỗi, đều do nửa đường thăm viếng một vị bằng hữu đang bị giam, nên đã trì hoãn mất mấy ngày.”

“Thì ra là thế! Không sao không sao, đến đây là tốt rồi, đến đây là tốt rồi!” Triệu quản gia liên tục gật đầu, trên nét mặt khó nén khẩn cấp, Vương Ki ánh mắt thu lại, vô lâm thế gia giàu có một phương như này sao ngay cả một trưởng phòng (kế toán) tiên sinh cũng tìm không được?

“Tại hạ thật không biết quý phủ lại cần gấp như thế.”

“Thật sự là đại thiếu gia cầu tài như kiệt.” (cầu nhân tài gấp gáp) Vừa dẫn y vào, vừa giải thích, “Trưởng phòng tiên sinh trước đây tuổi cao đã sớm cáo lão hồi hương, nhất thời tìm không thấy người thay thế, trưởng mục trong phủ rối loạn cả lên. Vài vị trưởng phòng tiên sinh tìm được đều...” Ngữ khí hàm hồ, trong lúc nói chuyện cả hai đã đi qua cửa hiên, từ ngoài cửa nhìn vào đã biết trong nhà xa hoa, giờ đi vào mới thấy chỉ có hơn chứ không kém, điều lương (xà nhà điều khắc) họa trúc (kiến trúc chạm trổ) khéo léo tinh xảo, khí thế hoa quý, tận sức hiển lộ ra vẻ xa hoa, quả nhiên không hổ là phú hộ một phương.

Triệu quản gia trộm nhìn nhìn Vương Ki, thấy trong mắt y không hề lộ ra nửa phần kinh ngạc tán thưởng, càng không vì sự xa hoa mắt nhìn không xuể này mà toát vẻ tham lam. Thanh sam trường bào dạo trong sân vắng giống như cưỡi ngựa xem hoa, chỉ có như vậy. Không thể ngờ được Vương Ki này tuổi tuy còn trẻ, nhưng lại có loại khí độ như thế, Triệu quản gia không khỏi mừng thầm trong lòng.

Triệu quản gia đưa Vương Ki tới một gian thiên thính: “Đại thiếu gia đang ở hoa thính (phòng khách) nghị sự, làm phiền tiên sinh ở đây đợi một lát!” Dứt lời liền phân phó tỳ nữ bên ngoài dâng trà hầu hạ, còn mình thì vội vàng vàng ra khỏi phòng.

Nhưng cái “đợi một lát” này lại ước chừng khoảng hai canh giờ.

Mãi đến khi mặt trời sắp xuống núi Tây mới nghe thấy ở bên ngoài có tiếng bước chân nặng nề, hơn nữa hình như là khá nhiều người, cửa thiên thính không đóng, y nhìn vào trong sân, bất giác sáu gã hán tử anh dũng đầy người bên hông vác đại đao đi ngang qua, tuy rằng tướng mạo dữ tợn hung ác, cả người là gang hồ hãn khí, nhưng trên mặt lại ẩn ẩn có vui mừng, một gã đại hán trong đó vừa sải bước đi ra ngoài vừa thô thanh thô khí nói với đồng bạn: “Lão tử bội phục hần!! Chuyện khó giải quyết như vậy cũng có thể xử lý công bằng, ta Hồng Sơn Lục Hổ bội phục hần!!”

Thanh âm vang dội theo cước bộ của bọn họ đi xa mà dần mờ hồ, rồi sau đó là tiếng bước chân tương đối nhẹ nhàng, lập tức liền thấy Triệu quản gia cùng một nam tử cao lớn đi vào thiên thính.

Nam tử khí vũ hiên ngang, tay dài vai rộng, thiên đình (trán) sung túc, hai mắt sáng ngời hữu thần, một thân tàng lam (xanh phốt hồng, nói chung là tím) trường bào, Vương Ki vừa chạm mặt đã cảm thấy trước mắt như xuất hiện một mảnh hải lam, mệnh môn bát ngát, bao dung vạn vật.

Chợt nghe Triệu quản gia nói: “Đại thiếu gia, vị này chính là Vương Ki Vương tiên sinh lão nô đã cùng ngài nói qua!”

Nam tử đánh giá thanh niên trước mặt, con người thâm thúy sơ lược khắc sâu, lập tức chấp tay thi lễ: “Vừa nãy vương chút việc vặt chưa kịp tiếp đón tiên sinh, có chút không chu đáo mong tiên sinh thứ lỗi!”

Đối phương lễ độ chu toàn như vậy, ngôn từ lại khẩn thiết, Vương Ki rõ ràng không quen, vội vàng xua tay: “Không sao, thật ra nhờ vào chờ lâu như thế mới được uống trà ngon.”

Nam tử bật cười: “Tại hạ Âu Dương Vô Cữu, đã sớm nghe Triệu quản gia nhắc đến tiên sinh, nghe nói tiên sinh vốn ở Bảo Sinh Đại Ấp (tiệm cầm đồ Bảo Sinh) làm việc, khá được Trương lão bản tín trọng, có phẩm hạnh lại giỏi tính toán, cho nên mới mạo muội mời, mong tiên sinh có thể vì phủ của tôi chủ trì việc trưởng phòng.”

Hắn bày ra thịnh ý, ngược lại Vương Ki lại hỏi thẳng: “Các hạ không thấy tôi quá trẻ tuổi sao?”

Âu Dương Vô Cữu kinh ngạc, lập tức thản nhiên cười nói: “Tiên sinh quả là thẳng thắn. Không sai, lúc mới gặp quả thật thấy lạ với tuổi tác của tiên sinh.” Vương Ki cũng nghĩ thầm, biểu tình tiểu dung khả cúc (nụ cười có thể nhạt được, ý nói là cười toe toét) vừa nãy thật đúng là nhìn không ra có chỗ nào “thấy lạ”, đã thấy hắn nói tiếp, “Có điều nhận thức một người mà lại dựa vào vẻ ngoài thì chi bằng coi như mất mù, năng lực của tiên sinh như thế nào, là làm vu sung số (bỏ vào cho đủ số, ý chỉ thật giả lẫn lộn) hay danh phù kỳ thực, chỉ có thể chờ ngài thể hiện, tôi rửa mắt chờ xem, vội vàng dựa vào vẻ ngoài sao có thể nói hết tất cả?” Nam tử cười đến chân thành, trong lời nói cũng không có ý thiên vị ca tụng, nhưng lại làm cho người nghe vô thức tin lời, nguyện vì chỉ hiệu khuyến mã chi lao (nguyện ý nghe sai khiến, làm việc như chó ngựa).

Trong lòng Vương Ki cũng không khỏi khen ngợi, đúng là thiên lý mã có, Bá Nhạc lại không có (ý chỉ người có thể phát hiện bồi dưỡng được nhân tài khi họ còn chưa bộc lộ), người có thể không bị vẻ ngoài mê hoặc thật đúng là đã ít nay còn ít hơn, ngay lập tức hạ quyết định, hướng đối phương chấp tay thi lễ: “Vương Ki bất tài, nguyện ở trong phủ cống hiến sức lực.”

Âu Dương Vô Cữu tiểu dung càng sâu, Triệu quản gia bên cạnh lại cao hứng đến toét miệng, làm cho Vương Ki không khỏi âm thầm kỳ lạ, trưởng phòng tiên sinh của Âu Dương phủ chẳng lẽ khó làm đến vậy sao?

Sắc trời dần tối, tỳ nữ cầm đèn vào phòng, Âu Dương Vô Cữu nói: “Tiên sinh chờ ở đây đã lâu, vậy đói bụng rồi đúng không? Triệu quản gia, phân phó xuống, ta ở thiên thính dùng cơm, đem thêm một bộ bát đĩa.”

Đối phương quá mức nhiệt tình khiến Vương Ki có chút ngượng ngùng, dù sao bản thân cũng đã ưng thuận sai sự này, hiển nhiên là trở thành hạ nhân của hắn, sao có thể cùng chủ tử dùng cơm đây? Thế nhưng y một đường bồn ba, không kịp ăn cơm trưa đã vào phủ, cả ngày nay chỉ có một bụng nước trà, đã sớm đói đến mức bụng dán vào lưng. Nhân sinh địa không quen, muốn đợi nhà bếp tiếp cơm canh chỉ sợ phải chờ tới mai!

Âu Dương Vô Cữu cẩn thận phân phó quản gia, quay đầu lại chú ý thấy y khó xử, liền giữ y lại: “Tiên sinh không cần khách khí, đã vào Âu Dương Phủ liền là người một nhà, ngồi cùng bàn dùng cơm là chuyện bình thường. Lại nói, tôi còn chưa cùng tiên sinh thương lượng tiền lương liên quan đến công việc!”

Vương Ki gật đầu, từ lúc ra đời y chưa từng bạc đãi bụng của mình: “Như vậy từ chối sẽ là bất kính!”

Nhìn y nhếch miệng cười, có hai gò má quả lê phụ họa, cặp mắt xinh đẹp cong cong như nguyệt, thiếu mất tinh nhuệ lại thêm vài phần trẻ con.

Âu Dương Vô Cữu mỉm cười mời y vào bàn. Lúc nói cười, cảm thấy Vương Ki này tuy rằng nhìn qua chưa qua nhột quán (chưa qua 20 tuổi), nhưng cách nói năng lại khéo léo, mặc dù có khi quá trực tiếp khiến người ta dễ khóc dễ cười, nhưng y có một đôi mắt trong suốt quang minh, làm người ta cảm thấy nếu đi so đo rõ ràng với y thì mình lại có vẻ rất hẹp hòi.

Không bao lâu tỳ nữ đã đưa lên cơm tối, trên bàn bát tiên đều là mỹ thực tinh xảo, phô trương nhưng không đến nỗi xa hoa, bất quá có chút kỳ lạ là trên bàn đồ, xanh, vàng đều là món chay rau cải, thịt ẩn dưới đáy món ăn đều chỉ một chút gọi là cho có.

Vương Ki nhìn thấy khóe miệng co rút.

Âu Dương Vô Cữu đại khái cho là y sợ người lạ nên ngại ngùng, liền trực tiếp gấp một đĩa rau xanh để vào trong chén sứ men xanh trước mặt Vương Ki. Vương Ki ngoài mặt nở nụ cười gật đầu khách sáo, trong lòng lại nói thầm, có phải thấy y một bộ dáng nho sinh gầy yếu nên coi y là loại thư sinh toan hủ vì cầu tao nhã chỉ ăn đồ chay thanh đạm không vậy?

Lập tức cũng không khách khí, giơ đĩa lên, lấy góc độ cực kỳ bất khả tư nghị (không thể nói gì) gấp toàn bộ thịt heo thịt dê thịt bò ẩn dưới rau xanh củ cải trên bàn bỏ vào bát của mình, rồi mới nhanh chóng ngấu nghiến, ăn đến không biết trời trăng, hoàn toàn mặc kệ tình trạng chủ tử bên cạnh chỉ còn lại rau xanh để gấp.

Âu Dương Vô Cữu nhìn y phóng đĩa cao thấp tung bay đến vui vẻ, hoàn toàn không nói gì.

Triệu quân gia bên cạnh lại nhìn đến trợn mắt há mồm. Đây, cách ăn của Vương tiên sinh và hình tượng văn nho gầy yếu của cậu ấy sao khác xa quá vậy?

May mà Âu Dương Vô Cữu không phải người so đo, ha hả cười lớn: “Xem ra là tôi đã hiểu lầm, Triệu quân gia, phiền ông phân phó nhà bếp làm hai mâm món mặn mang lên.”

Triệu quân gia đáp lời, xoay người đi ra ngoài phân phó kẻ dưới.

Âu Dương Vô Cữu cười tủm tỉm nhìn Vương Ki ăn vui vẻ đến suýt bị nghẹn cơm, thuận tay đưa cho y một chén canh nóng, nhưng canh trên tay còn chưa để xuống bàn thì hần đột nhiên biến sắc, gió trong sân lay động cây cối xào xạc, xen lẫn trong đó hai tiếng vang nhỏ của thiết khí (khí cụ bằng sắt) khó có thể phát hiện được, người chưa động, áo khoác đã hất lên phía sau, “phốc phốc” hai tiếng trầm đục, hình như có cái gì đập vào trên ống tay áo.

Cũng gần như đồng thời, chén canh trong tay hắn văng ra sau, chén sứ xoay tròn nhanh như gió đập vào ngọn cây, trên cây vang lên một tiếng hét thảm, tức thì một gã áo đen ngã xuống, cũng không biết hắn bị đánh trúng chỗ nào mà lại như bao gạo thành thành thật thật ngã xuống mặt bàn đá trong sân không nhúc nhích, chỉ nhìn cũng biết đau đến chết ngất rồi.

Gia đình bên ngoài nghe được tiếng động vội vàng chạy lại, Triệu quản gia không cần Âu Dương Vô Cữu phân phó, đã nhanh chóng đi ra sai gia đình đem gã áo đen kia trói gô mang ra ngoài.

Âu Dương Vô Cữu quay đầu lại nhìn thấy Vương Ki ngừng đũa, ánh mắt có ý dò hỏi, đành phải cười khổ nói: “Đã khiến tiên sinh sợ hãi!” Hắn mở ra tay áo, “đình đương”, hai mảnh thấu cốt đình rơi xuống bàn.

“Đây là...”

Âu Dương Vô Cữu không chú ý tới trong mắt Vương Ki lóe lên thần sắc khả nghi, liền nói: “Việc này vốn muốn ăn cơm xong sẽ cùng tiên sinh nói rõ, không ngờ lại gặp tặc nhân đánh lén, liên lụy tiên sinh bị kinh hách, thật sự là do tôi không chu toàn.” Lúc này vừa lúc Triệu quản gia xử lý xong trở về, thấy Vương Ki nhìn chòng chọc hai mảnh ám khí trên bàn, không khỏi nhíu mày nhìn về phía thiếu gia.

Âu Dương Vô Cữu ra hiệu ông chớ nhiều lời, tiếp tục nói: “Tiên sinh không phải người trong giang hồ, không biết có nghe qua cái tên Tàng Kiếm Môn chưa?”

Vương Ki ánh mắt không rời khỏi thấu cốt đình, không tập trung, trả lời: “Cũng từng nghe qua.”

Một câu cũng từng nghe qua của y khinh miêu đậm tả (hời hợt qua loa) nhưng cũng đủ nói lên Tàng Kiếm Môn này trên giang hồ là không người không biết, không người không hiểu. Tàng Kiếm Môn tuyệt không phải thực khách ba nghìn, sáu mươi năm trước, môn chủ Độc Cô Nhất Phương môn hạ cũng chỉ có năm tên đệ tử nhập thất, nhưng năm tên đệ tử này đều lấy một chiêu Tàng Thiên kiếm pháp ngạo khiêu giang hồ, trong đó lấy đại đệ tử Lục Anh Hạo làm biểu trưng, võ công đứng đầu, bá làm vô lâm chí tôn.

Tàng Kiếm Môn vẫn luôn được người trong giang hồ chạy theo như vịt, nhất thời mỗi người đều lấy việc bá làm môn hạ là vinh quang, đáng tiếc Độc Cô Nhất Phương tính tình cổ quái, không thu thêm đồ đệ nào ngoại trừ năm tên đệ tử kia.

Độc Cô Nhất Phương có một người con, tên là Độc Cô Lăng Nguyệt, từng là hiệp nữ nổi danh trong giang hồ, nhưng dù võ công cao tới đâu, nữ tử chung quy đều phải gả làm vợ người ta, Độc Cô Lăng Nguyệt ở Giang Nam vô tình gặp được một người họ Âu Dương, tên một chữ Kỳ, cảm mến kỳ tài, liền đồng ý lấy người đó, Độc Cô Nhất Phương vốn muốn Độc Cô Lăng Nguyệt cùng đại đệ tử Lục Anh Hạo kết thành hảo sự, nhưng không ngờ nữ nhi lại chọn một tên thư sinh Giang Nam vai không thể gánh, tay không thể khiêng, lập tức giận tím mặt, đáng tiếc gạo đã thành cơm, trong cơn nóng giận đã đuổi nàng đi khỏi.

Nhưng Giang Nam tài tử xưa nay đa tình, yêu thích vốn chỉ là chuyện đùa gió trăng chơi trong bụi hoa, một năm sau, Độc Cô Lăng Nguyệt hoài thai, Âu Dương Kỳ làm sao chịu được tịch mịch, cư nhiên lén vợ nạp thiên phòng, Độc Cô Lăng Nguyệt tính tình cương liệt thêm nữa đang sinh, rốt cục kinh huyết ngược chiều, vào ngày đại hôn của hắn sanh non, sinh hạ lân nhi (ý khen đứa nhỏ) nhưng cũng hương tiêu

ngọc vẫn.

Độc Cô Nhất Phương nghe tin tìm đến thì chỉ thấy một từ đường vải trắng, trong lòng hối hận, hận Âu Dương Kỳ lật lọng vô tình, rốt cục đem đứa cháu trong bọc vải cường chế mang đi, cho đến mười lăm năm sau, Độc Cô Nhất Phương quy thiên, Âu Dương Vô Cữu mới mang ản tín của Tàng Kiếm Môn môn chủ trở lại Hàng Châu.

Vừa lúc gặp ma giáo Tây Vực xâm nhập võ lâm Trung Nguyên, minh chủ võ lâm Lục Anh Hạo lúc đó và chúng võ lâm chính đạo đang cùng ma giáo giáo chủ Huyết Sát và thủ hạ của hắn Tứ Ma Tướng quyết chiến ở Hoa Sơn, nhưng đối phương võ công cao đến bất khả tư nghị, một trận ác chiến gần như huyết tẩy võ lâm Trung Nguyên. Ngay tại thời khắc chỉ minh treo chuông, lại có một đoàn phú hộ nhân gia du sơn ngoạn thủy lên trên núi, mắt thấy hầu gái gia đình sợ tới mức thất kinh sắp sửa bị cuốn vào đao kiếm, một thiếu niên đã bay ra từ trong kiệu, một kiếm ngang trời, oai vệ như du long, đem Huyết Sát kết liễu dưới kiếm.

Lục Anh Hạo sao có thể không nhận ra chiêu thức của sư môn, đi qua hỏi mới biết hóa ra là tôn nhi của sư tôn Độc Cô Nhất Phương, nhìn Tàng Thiên kiếm pháp hắn vừa sử xuất tuyệt đối không kém sư phụ của họ, giả định về thời gian thì không thể ước lượng được.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, thiếu niên này một tay Tàng Thiên kiếm pháp đã nổi tiếng, như ngọc trong đá hiện thế, quang hoa khó giấu, trong lúc nhất thời danh tiếng nổi lên trong võ lâm. Nắm giữ Tàng Thiên kiếm, chủ trì chính nghĩa, tru diệt gian tà, còn cái tên Tàng Kiếm Môn sau khi Lục Anh Hạo nhường ngôi minh chủ võ lâm cho Âu Dương Vô Cữu càng được người giang hồ tôn sùng hơn, hơn nữa Âu Dương Vô Cữu không hề bẽ quan bất nọ, cho nên uy thế so với Độc Cô Nhất Phương chỉ có hơn không kém.

Chẳng qua cây sinh trưởng trong rừng, gió nhất định bẻ gãy, địa vị cao hơn người, đám đông nhất định có dị nghị. Như Âu Dương Vô Cữu anh tài ngút trời, làm sao không rước phải đổ kị của thế nhân. Người trong võ lâm khi hắn tuổi trẻ, người ham muốn đánh bại minh chủ võ lâm Âu Dương Vô Cữu để một khắc thành danh nhiều như cá diếc trong sông. Có lúc ngoài sáng đánh không lại thì ám toán trong bóng tối.

Vương Ki thật vất vả dời tầm mắt, ngẩng đầu kỳ quái hỏi: “Tôi còn cho rằng phạm là cái gì trang cái gì môn các loại đều sẽ ở nơi hẻo lánh, không muốn dễ dàng bị tìm được, không ngờ còn có võ lâm thế gia quang minh chính đại ở trong thành Hàng Châu lập nên kiến trúc nguy nga.”

Âu Dương Vô Cữu bất đắc dĩ cười khổ: “Dù là môn phái có thực lực cũng không thể tách khỏi thế gian đứng một mình, người có võ công cao cường tới đâu cũng phải ăn ngũ cốc hoa màu, hưởng chi môn đồ nhiều, ăn mặc chi tiêu làm sao cách xa thị trấn được? Quả thật có vài môn phái giả vờ huyền bí, cố ý ở nơi núi hoang đồng vắng kiến bang lập phái, có điều trải qua lâu ngày, ngay cả đồ đệ muốn bá nhập môn hạ cũng tìm không được.”

Vương Ki gật đầu hơi chút hiểu biết, giang hồ đồn đại hóa ra cũng không thể tin được.

“Huống chi Tàng Kiếm Môn tôi tuy nói thanh danh tại ngoại, nhưng kỳ thật bất quá cũng chỉ là một cái danh đầu thôi, ngược lại trong phủ gia quyền rất nhiều, đa phần đều là người thường không có tập võ.” Âu Dương Vô Cữu thở dài, “Thật sự không dám giấu diếm tiên sinh, trước đó tôi cũng từng thỉnh qua vài vị

trưởng phòng tiên sinh, nhưng bọn họ vừa nghe nói là vô lâm thế gia, sợ gặp phải phiền toái liền lập tức chào từ giã, nếu tiên sinh không muốn ở quý phủ làm việc, tôi tất nhiên sẽ không khó xử tiên sinh.” Hắn gọi Triệu quản gia lại, “Quản gia, ông cấp cho tiên sinh một phần lộ phí, để tiên sinh trên đường...”

“Chậm, chậm, chậm đã!” Vương Ki cắt ngang Âu Dương Vô Cữu, “Tôi lúc nào nói không làm?”

“Ý của tiên sinh là?”

“Đầu tiên, tiền lương cậu cho tôi phi thường hậu hĩnh, so với trước kia phải cao hơn mấy lần, có đi tìm khách hàng khác cũng không được đãi ngộ như vậy. Thứ hai, nơi này cậu là minh chủ, tôi bất quá chỉ là một trưởng phòng tiên sinh, có gây chuyện cũng không đến lượt tôi, chỉ cần cách xa cậu một chút là được.”

Âu Dương Vô Cữu nghe y nói tới đây, đối với việc Vương Ki nói chuyện không kiêng nể lại có thêm một tầng hiểu biết sâu hơn, còn Triệu quản gia bên cạnh lại có cảm giác cảm đã rơi xuống đất, khó trách lão bản của Bảo Sinh Đại Áp lại liên tục đề cử người này với mình, dù có năng lực thế nào chắc cũng không có bao nhiêu lão bản chịu được cái mồm của y?

“Thứ ba, tôi nếu đã đáp ứng, há có thể nói không giữ lời? Đại thiếu gia không cần lo lắng, sai sự này tôi sẽ không từ chối.”

Âu Dương Vô Cữu lúc này mới yên lòng, ý cười lại càng sâu.

Lúc này đồ ăn đã lạnh, hắn liền phân phó hạ nhân một lần nữa hâm nóng đồ ăn, thuận tay muốn ném hai mảnh thẩu cốt đình kia, nhưng Vương Ki lại đột nhiên quát lên: “Chậm đã!”

“Chuyện gì?” Âu Dương Vô Cữu lấp bắp kinh hãi, hai mảnh thẩu cốt đình này tuy nói lợi hại nhưng không có độc, chẳng lẽ bên trong ẩn giấu càn khôn gì?

Vương Ki giục lại thẩu cốt đình trên tay hắn: “Cậu không phải là muốn vứt nó đi đấy chứ?”

“Tàng Kiếm Môn không tập ám khí, nó vô dụng với tôi.”

“Làm sao vô dụng?!” Vương Ki đem thẩu cốt đình nắm lại, “Đây chính là bao tiền đó! Xem hàm lượng này, phân lượng này, ước chừng là nửa lượng bạc ròng!!” Ánh mắt chợt chuyển sắc bén, nhìn thẳng Âu Dương Vô Cữu, “Cậu đừng nói với tôi là trước kia có cái gì ám khí tập kích, cậu đều tùy tiện vứt đi nha?”

“Ách...” Ánh mắt kia của y y như đang nhìn một bại gia tử hoang phí vô độ, Âu Dương Vô Cữu vô cùng xấu hổ, “Cái đó, tôi thật chưa từng lưu ý qua...”

“Hiện giờ tôi là trưởng phòng tiên sinh trong phủ, quản lý tiền bạc của cải hiển nhiên là do tôi làm chủ đúng không?”

Khuôn mặt thanh tú khi nghiêm túc lại có một loại khí thế không ai có thể bắt bẻ đối nghịch, cư nhiên đem vị mình chủ võ lâm đề nén đến gật đầu liên tục. Thiển tiểu lê oa (nói chung là mỉm cười dịu dàng), ngược lại còn làm cho người khác có loại xúc động muốn lui về sau ba thước.

“Làm phiền đại thiếu gia nhớ kĩ, từ nay về sau nếu thu thập được các loại ám khí hoàng kim, bạc trắng gì đó thì phải nhớ nhập vào kho, không thể tùy ý vứt đi!!”

“Ách, đã biết...”

phù, cái bộ này mệt thiệt, vật vã với kiểu hành văn của chị Live quá đi

3. Chương 2

Dạ bán chỉ hạ toán bàn hưởng

chúc điều thiển ảnh lưu chỉ song

(nửa đêm vang lên tiếng gậy bàn tính, ánh nến lay động bóng người lưu trên song cửa giấy)

Hạ nhân của Âu Dương Phủ ở bên bắc sương (chái nhà phía bắc), mọi thứ đều rất sạch sẽ chỉnh tề, đãi ngộ của quản gia và trưởng phòng tiên sinh càng tốt hơn, nơi ở là một tòa tiểu lâu riêng biệt, có điều trưởng phòng tiên sinh thường xuyên phải xử lý trưởng vụ trong phủ, nên phần lớn thời gian đều ở thư lâu, vì vậy trong thư lâu lại bố trí thêm một gian phòng nhỏ dùng để nghỉ ngơi.

Nửa đêm canh ba, ánh nến trong lâu vẫn chưa tắt.

Thiển ảnh mỏng manh in lên song cửa sổ bằng giấy, lung lay lung lay.

Trên bàn một đồng trống sách, bàn tính gỗ dưới tay gậy lách cách lách cách, y nhẩn mày, khuôn mặt vốn đang vui vẻ méo mó đến dữ tợn.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ canh ba, y có chút ủ rũ gác bút lông, duỗi người nửa dựa vào trên ghế, xoa xoa mi tâm, nhưng vẫn không thể nào xóa mất nếp nhăn.

Y cuối cùng đã minh bạch, mấy vị trưởng phòng tiên sinh kia tuyệt đối không chỉ vì nơi này là võ lâm thế gia nên sợ rước họa vào thân mà chạy trốn... Xem một bản sổ sách này, y phi thường hoài nghi mình còn

có thể ở lại đây bao lâu. Cũng không phải là nói y định chào từ biệt, mà là nói, chiếu theo tình huống này, trải qua vài tháng không biết Âu Dương Vô Cửu còn có thể thanh toán tiền lương hay không.

Vương Ki ở trong Âu Dương Phủ nửa tháng, đã phi thường hiểu biết tình trạng tiền tài trong phủ, chỉ có bốn chữ

Vào không đủ ra!!

Cái gì là vào không đủ ra?

Âu Dương thế gia nói gì thì cũng là phú hộ Hàng Châu, lấy phường dệt lập nghiệp, hiện giờ mấy nhà tơ lụa, phường dệt kinh doanh trên danh nghĩa đều làm ăn hưng thịnh, nhưng vấn đề là, mấy thứ đó đều không đủ để chống đỡ chi tiêu ảo diệu trong phủ! Chỉ chi tiêu của tứ thê thất thiếp của Âu Dương lão gia thôi đã gần như tiêu hết lợi tức thu vào mỗi tháng. Phú hộ người ta thê thiếp thành đàn, xuân hạ thu đông trí trang sử phí (chi phí sử dụng trang trí ăn mặc 4 mùa), không thể thiên vị người nào, mỗi phòng đều phải tốt nhất, có thể không tốn tiền sao? Sơn trân hải vị rau quả theo mùa, tất không thể thiếu, phòng nào chỉ cần thiếu nửa cân cam đường thôi là đã sảo đến ngất trời, có thể không cân nhắc sao?

Nhưng khiến y đau đầu nhất lại là đương gia Âu Dương đại thiếu gia đối với tình trạng thiếu hụt tiền bạc trong nhà không có lấy nửa điểm nhận thức. Đối với yêu cầu của người trong nhà đều nghe đó rồi mặc kệ. Thế cũng được đi, nhưng trên thực tế, nếu tính theo từng người thì tiêu tiền nhiều nhất lại cũng là Âu Dương đại thiếu gia!!

Đã là minh chủ võ lâm, không hề thiếu phải đi giải quyết một ít giang hồ phân tranh, đây tuyệt đối là việc đốt tiền, Vương Ki nhìn vào đều là chút việc có danh không lợi, phí sức không có kết quả. Đôi khi phải cứu tế một ít người trong giang hồ gặp nạn, cho bọn họ lộ phí đi đường lại không thể đưa ít, nếu không sẽ bị cho là vũ nhục là bố thí cho khát cái, vậy càng trầm trọng hơn.

Ban đầu để ứng phó với loại tình huống này, đương nhiên là tăng thu giảm chi, y là trưởng phòng tiên sinh không có năng lực tăng thu, đương nhiên là phải giảm chi. Vì thế y đã đắc tội mấy bà nhỏ không ít, có người thậm chí còn lên cáo trạng bên gối với đại lão gia, thế nhưng cố tình chủ nhà này là Âu Dương đại thiếu gia, lại vào một bữa cơm sáng ở trước mặt mọi người âm vang hữu lực không để cho ai bác bỏ nói rằng, từ nay về sau chi tiêu của quý phủ toàn bộ do trưởng phòng Vương Ki tiên sinh làm chủ. Ngay cả Âu Dương lão gia còn không dám hé răng, mấy người thê thiếp đương nhiên cũng không dám tìm y lỗi thôi.

Đã tiết kiệm được chút tiền từ việc nhà, nhưng phần còn lại lại không dễ dàng như vậy...

Đúng là phiền toái, bỗng nhiên cánh cửa nhẹ vang lên “Khanh khách ”.

Canh ba nửa đêm, còn có người đến thăm viếng? Vương Ki không ngẩng đầu lên, tùy thanh đáp: “Mời vào.”

“Đã trễ như thế, tiên sinh sao còn chưa nghỉ ngơi?”

Một nam nhân khá cao lớn tiến vào phòng, căn phòng vốn không thể xem là chật hẹp bị bóng lưng rộng lớn của hắn che mất một mảnh, nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn dưới ánh nến, ôn hòa tựa như một chén nước ấm trong mùa đông thật là có thể xoa dịu lòng người, đương nhiên, nếu đối tượng không phải là Vương Ki.

Vương Ki vui đầu tính sổ, không ngẩng đầu lên: “Nếu đã nhận tiền lương của đại thiếu gia, đương nhiên phải tận tâm làm việc, sổ chưa tính xong sao có thể an tâm nghỉ ngơi?”

Đối với việc y không có nửa điểm tự giác của hạ nhân, đối với chủ tử cao nhất lại có thể dùng thái độ lạnh lùng như thế, Âu Dương Vô Cữu không chút tức giận, trên gương mặt ngay thẳng chừng chặc ý cười càng sâu: “Tiên sinh quả nhiên là người có thể phó thác!”

Nếu là những người khác được minh chủ vô lâm khen ngợi như thế thì hẳn là lòng tràn đầy vui mừng, cho dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không từ, nhưng Vương Ki tuyệt không như thế, mi phong bằng phẳng khẽ nhếch: “Đại thiếu gia lúc này lại tính chi bao nhiêu ngân lượng đây?”

“Ách...” Vẻ mặt tươi cười hoàn mỹ suýt nữa bị phá hỏng, Âu Dương Vô Cữu chớp mắt mấy cái, theo bản năng gật gù.

Vị trưởng phòng tiên sinh này tuy rằng nhìn qua trẻ tuổi, nhưng thứ nên nhạy bén thì tuyệt không hàm hồ, thứ nên cẩn thận thì tuyệt không sơ sẩy. Trên thực tế, y tiếp nhận Âu Dương gia chưa đầy nửa tháng mà đã đem một bản sổ sách loạn như cát vụn của trưởng phòng tiên sinh cũ chỉnh sửa sạch sẽ, những việc được y xử lý qua thì trật tự gọn gàng đến không ngờ, ngân lượng qua tay y, trưởng mục (các mục trong sổ sách) được y tính đều không sai một phân.

Hơn nữa y mặc dù còn trẻ tuổi nhưng lại có ý chí kiên cường đến gần như ngoan cố. Làm việc không hề bị người ngoài ảnh hưởng, cũng không nhìn sắc mặt người khác, lại càng không bị mỹ sắc tiền tài mê hoặc. Theo hắn biết, vì lấy lòng trưởng phòng tiên sinh, các phòng thê thiếp đều dùng hết mọi thủ đoạn nhưng Vương Ki chẳng những không bị dụ dỗ, mà ngược lại còn cắt giảm chi tiêu thậm tệ hơn.

Nghe được những điều này từ miệng Triệu quản gia, ban đầu hắn vẫn thấy khó tin, thế nhưng chờ hắn tự mình đập phá đỉnh của Vương Ki thì hắn đã hoàn toàn hiểu được, vị trưởng phòng tiên sinh này quả thật... lợi hại!

Rõ ràng hắn mới là đương gia trong phủ, nhưng hôm nay muốn lấy thêm chút tiền tiêu lại phải thuyết phục được vị trưởng phòng tiên sinh này mới có. Hơn nữa khi bị đòi mất trong vắt phi thường sắc bén kia nhìn chăm chăm, thì hắn liền cảm thấy lấy thêm chút ngân lượng là điều cực kỳ không nên.

Tốt xấu gì cũng đã gặp qua không ít giang hồ nhân sĩ, hắn mặt không đổi sắc kéo chiếc ghế dựa ngồi xuống cạnh bàn: “Tiên sinh hiểu lầm rồi, vừa nãy đi ngang qua nhìn thấy ánh nến chưa tắt, biết tiên sinh trắng đêm không ngủ, lo lắng tiên sinh thức đêm tổn hại thân thể, nên cố ý tới thăm.”

Cái đầu chôn trong núi sổ sách của Vương Ki cuối cùng cũng ngẩng lên, con ngươi phân minh quét qua sắc trời tối đen như mực bên ngoài, khóe miệng nhếch lên, cười đến phi thường mỉa mai: “Bên ngoài trông canh ba vừa đánh xong, tôi vậy mà lại không biết đại thiếu gia có thói quen tản bộ khắp nơi lúc canh ba

nửa đêm đấy.”

Nếu đổi lại là người khác hết lần này đến lần khác bị thuộc hạ của mình châm biếm thì cho dù không mở miệng chửi mắng cũng phải đập bàn thể hiện khí thế, nhưng cố tình vị Âu Dương Vô Cữu trước mắt này, là đương kim minh chủ võ lâm, nhưng tính tình lại tốt đến không còn lời nào để nói, có thể hoàn toàn không bị y chọc giận, mà ngược lại còn có chút ngưỡng ngùng: “Tiên sinh có điều không biết rồi, người trong võ lâm chúng tôi đều thích làm việc vào ban đêm hơn.”

Vương Ki không cho là đúng: “Ban đêm? Người ít quý nhiều, có cái gì tốt?”

Âu Dương Vô Cữu gật đầu như thật: “Chính là người ít quý nhiều, đôi khi chỉ cần đem người trở thành quý, rất nhiều chuyện có thể giải quyết đơn giản hơn.”

“Là vậy sao?” Vương Ki nhíu mày suy nghĩ thật lâu, tựa hồ vẫn không thể hiểu được, cuối cùng buông tha cho việc tiêu hao tinh lực không cần thiết này, “Đây cũng không phải điều một trưởng phòng tiên sinh như tôi cần biết!” Cùng Âu Dương Vô Cữu tùy tiện nói vài câu ngoài lề, đầu óc đang bị mấy con số phức tạp làm cho hỗn loạn đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều, gió đêm ngoài cửa sổ nhẹ nhàng lay động trang sách, mùi mực đầy đáng ghét cũng trở nên dần thanh u. (thanh tịnh và đẹp đẽ)

Người nam nhân trước mắt chính là có bản lĩnh khó tin như thế, vô luận là nói gì cũng đều có thể giúp người khác tâm thân (tinh thần và cơ thể) thoải mái chỉ muốn nghe hắn nói thêm vài câu, Vương Ki liếc mắt nhìn, buông tiếng thở dài: “Hảo ý của đại thiếu gia, tâm đã hiểu, nếu là chỉ tiêu cần thiết đến mức phải đến tìm tôi lúc canh ba nửa đêm, xin mời đại thiếu gia cứ nói thẳng không sao.”

Âu Dương Vô Cữu ngậm thở phào nhẹ nhõm, ý cười bên khóe môi liền trở nên thoải mái.

Lúc này hắn mới từ bên hông lấy ra một thanh kiếm mũi xanh, kiếm này nhìn vào tuyệt không có chỗ nào không ổn, khi kéo ra lại chỉ còn nửa thanh.

Vương Ki ánh mắt sắc như đao, ngay lập tức nhớ ra điều gì: “Đây không phải là mới mua ở hiệu binh khí Lý gia hồi đầu tháng sao?! Tốn đến mười lượng bạc!! Sao có thể dễ hư như thế?! Cậu dùng nó đi chặt cây hay chém củi vậy hả?!”

“Không có...” Âu Dương Vô Cữu tỏ vẻ phi thường vô tội, “Chẳng qua là không ngờ được hái hoa tặc gây án trong thành Hàng Châu gần đây lại là Hà Vô Hoa nổi danh giang hồ.”

Vương Ki hiểu, cũng biết Âu Dương đại thiếu gia sẽ không vô duyên vô cớ đêm hôm khuya khoắt đi lác lác khắp nơi, tuy rằng y suốt ngày ở trưởng phòng, nhưng ngẫu nhiên vẫn có thể nghe được từ miệng gia đình đến đây lãnh ngân lượng chút tin tức trong thành, nghe nói gần đây trong thành có một tên *** tặc hái hoa, tên này võ công cao cường, vượt nóc bằng tường, cho dù trong nhà có canh phòng cẩn mật vẫn có thể nửa đêm đột nhập vào khuê phòng nữ tử trộm ngọc châu hương. Nhớ đến sáng nay có nha sai của huyện nha tới, hắn là muốn nhờ Âu Dương Vô Cữu bắt tên *** tặc hái hoa võ công cao cường ngay cả quan phủ cũng không biết làm sao này, chẳng qua...

“Vậy thì thế nào?!”

Đôi mắt hắc bạch phân minh mở to hiển nhiên sẽ không để ai mập mờ qua cửa, mười lượng bạc!! Một tháng tiền lương cho mười tên gia đình đó!!

“Ách, binh khí nổi tiếng của Hà Vô Hoa là một cặp hổ vĩ tiên bằng thép...” (côn đuôi hổ)

Vương Ki nghe vậy nhất thời cả kinh, vội vàng kiểm tra Âu Dương Vô Cửu từ trên xuống dưới, nỗ lực tìm kiếm bất kì dấu vết nào trên người hắn, trong mắt tràn đầy quan tâm.

Ánh nền mặc dù u ám nhưng Âu Dương Vô Cửu vẫn nhìn thấy rõ ràng. Quan tâm lo lắng đến từ người khác, chưa bao giờ có. Người bên ngoài sao có thể lo một người thân là võ lâm minh chủ như hắn bị thương?

Trong lòng không khỏi sinh ra ảm áp, lắc đầu cười nói: “Tôi không bị thương, kiếm bị gãy, đành phải tay không gần địch, dùng hơn mười chiêu mới chế ngự được gã.”

Vương Ki hiển nhiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng vừa đảo mắt sắc mặt đã tối sầm.

Nói đại khái là ngay cả tên đạo tặc hóc búa huyện nha huy động hết thủy bộ khoái cũng không bắt được cũng bị hắn dùng chưa tới hai mươi chiêu đã dễ dàng chế ngự, cho dù là ai nghe xong cũng đều không thể không nói bội phục, nhưng cố tình khi Âu Dương Vô Cửu đang đợi đối phương nói ra lời khen ngợi thì...

“Nếu cậu có thể dùng tay không bắt gã, tại sao lại phải sử dụng kiếm hả?!”

“A?...”

“Cây kiếm mười lượng bạc, mới dùng hơn một tháng đã không...”

Nhìn thanh sam thanh niên đi đằng trước cứ đối thanh kiếm gãy nhớ mãi không nguôi, đi đường mà còn không ngừng lẩm nhẩm, Âu Dương Vô Cửu chỉ đành đi theo sau y, do dự nửa ngày, vẫn nhịn không được hỏi: “Tiên sinh vì sao lại đi theo ra đây?”

Đêm qua tuy rằng Vương Ki tức giận gần như muốn lật bàn, nhưng minh chủ võ lâm há có thể không có kiếm trong tay, cuối cùng vẫn phải đáp ứng chỉ ngân lượng mua thanh kiếm khác. Thế là sáng sớm hôm sau Âu Dương Vô Cửu đi tìm y, thấy y trang phục chỉnh tề, nhưng không hề có ý định lập tức đem ngân phiếu giao cho mình, ngược lại còn nâng tay tuyên bố: “Đi thôi!”

Minh chủ đại nhân hiệu lệnh võ lâm cư nhiên không có đường phản kháng, cứ thế đi theo y ra ngoài.

Nghe được câu hỏi của hắn, Vương Ki cũng không quay đầu lại: “Tôi sao có thể yên tâm đem tiền giao cho

cậu? Toàn bộ thành Hàng Châu ai cũng biết sắt thép cửa hiệu nhà lão Lý đều là khuyết thiếu cân lượng, vậy mà cậu còn dám đi mua kiếm ở chỗ lão! Tôi phải tự mình đi nhìn, miễn cho cậu lại lãng phí ngân lượng mua về mấy món đồng nát!”

Âu Dương Vô Cữu bị y nói đến hoàn toàn không có sức cãi lại, suy cho cùng kiếm bị gãy là sự thật, nhưng trưởng phòng tiên sinh lại không nghĩ đến thứ thanh kiếm đáng thương phải đổi đầu là một loại vũ khí thô dài như đuôi cọp bốn cạnh cứng cáp hình dáng như đốt tre.

Vương Ki đến đây nửa tháng, nhưng không ra khỏi phủ, cũng không biết vị trí mấy tiệm binh khí, thế nên đều do Âu Dương Vô Cữu dẫn đường đi đến vài tiệm, Hoàng gia, Trần gia, Trương gia... Cho dù là cửa hiệu Lưu gia nằm tuốt trong góc thành bọn họ cũng đi qua, nhưng mỗi lần Vương Ki chỉ đi vào một vòng, nhìn quét qua đao kiếm bên trong một cái đã xoay người bước đi, hoàn toàn không có ý định mua bán.

Đi quanh thành Hàng Châu một vòng tròn, thẳng đến mặt trời đã lên cao ba sào, Âu Dương Vô Cữu buộc lòng phải gọi lại Vương Ki hình như đang định đi thêm một vòng nữa: “Tiên sinh, đi nửa ngày rồi tôi có hơi mệt, không bằng trước tiên tìm một nơi nghỉ chân đi?”

Vương Ki tuy nói là tinh quân trên trời, nhưng hôm nay thân xác là người, hơn nữa còn là một thân thể thứ sinh vai không thể gánh tay không thể nâng, đi nửa ngày trời kỳ thật đã sớm eo mỗi chân run, nhưng muốn y tùy tiện ném ngân lượng mua một đồng sắt vụn y lại không cam lòng. May mà Âu Dương Vô Cữu đề nghị nghỉ ngơi đúng lúc, nếu không y thật sự sẽ tê liệt vì mệt mỏi.

Âu Dương Vô Cữu tìm một tửu lâu gần đây, tuy rằng không phải tửu lâu nổi danh trong thành, nhưng nơi này có thể coi là sạch sẽ chỉnh tề, *** tiểu nhị dường như nhận ra Âu Dương Vô Cữu, thấy hắn vừa bước lên bậc thềm liền vội vàng chạy tới tiếp đón, ngay cả chương quỹ đứng trong quầy cũng đặc biệt đi ra đón chào: “Âu Dương đại thiếu gia, lâu ngày không thấy ngài chiếu cố tiểu ***, xin mời vào bên trong ngồi!” Quay đầu lại phân phó tiểu nhị, “Phúc tử, còn không nhanh nhanh dọn dẹp một chỗ trang nhã, pha một bình Long Tỉnh thượng hạng!”

Âu Dương Vô Cữu tao nhã cười: “Lưu chương quỹ quá khách khí rồi!”

Vương Ki ở sau lưng nhìn hắn tràn trề tinh thần đi theo chương quỹ của tửu lâu hàn huyền, cước bộ vững vàng không hề vì đi đường nửa ngày mà lộ ra hư nhược, ở đâu có bóng dáng mệt mỏi như lời hắn nói.

Nhìn không được nửa híp con người tinh nhuệ, y thật không nghĩ tới vị thiếu gia nhà giàu này lại biết quan tâm thuộc hạ như thế. Hơn nữa hành động không chút dấu vết sẽ không khiến cho người khác cảm thấy đột ngột, giúp đỡ không cần hồi báo, dịu dàng thuận nước đẩy thuyền, ngẫu nhiên phát hiện ra thì sẽ càng khiến người cảm thấy trong lòng ấm áp.

Thật là một người kỳ lạ...

Y là tinh quân tài giỏi, lo chăm sóc phong tài nhuận vật (sung túc tiền tài lợi ích của cải) yêu cầu của phàm nhân, vẫn chưa từng trải qua cảm giác được người khác chăm sóc, cảm giác như thế này có một loại mới mẻ khác lạ!

Tâm tình của y bỗng nhiên trở nên cực tốt, thế nên sau khi ngồi xuống nghe được Âu Dương Vô Cữu gọi mấy món thổ ngư Tây hồ, hà nhân Long Tĩnh giá cả tuyệt đối không hề rẻ, thậm chí khi gọi một thổ canh kê hỏa thuần thái trị giá năm lượng bạc, y cũng vẫn cười híp mắt không thêm ngăn cản.

Âu Dương Vô Cữu thấy y tâm tình tốt, bèn phân phó chương quỹ bưng lên thêm một bình Lê Hoa Xuân.

Chưa tới một khắc, *** tiểu nhị đã lập tức đưa lên một bình nhỏ và hai chén phỉ thúy xanh bóng.

Âu Dương Vô Cữu tự mình châm đầy chén.

Có câu: lưu ly trang ngọc lộ, phỉ thúy thịnh lê hoa. (uống rượu ngọc lộ phải dùng chén lưu ly, uống rượu lê hoa phải dùng chén phỉ thúy) Nhìn từ những trong suốt chảy vào chén phỉ thúy, màu rượu xanh tươi, óng ánh long lanh thật động lòng người.

“Rượu này vào miệng mát lạnh lại không dễ say, tiên sinh có uống cũng không sao.”

Vương Ki cũng không từ chối, nhấp thử một ngụm, quả thật như lời hắn nói, hương rượu ngọt lành, mỗi một giọt ba bốn ngày nhất thời trở thành hư không, có lẽ so ra kém với quỳnh tương ngọc lộ trên trời, nhưng vào thời khắc này, chỉ cần một chén rượu lê hoa đã đủ hơn gấp trăm lần.

Sau đó đồ ăn mang lên cũng là hương bay tứ phía, từ lâu này tuy nhỏ, nhưng món ăn làm ra quả thật phi thường tinh xảo, hương vị tương đương chính gốc.

Đợi hai người dùng xong món ăn, tiểu nhị liền chuyên chú thu dọn cơm canh dư thừa, lau sạch mặt bàn, chương quỹ lại tự mình đưa lên một bình trà Long Tĩnh Tây hồ và hai đĩa điểm tâm tráng miệng.

Vương Ki chậm rãi thưởng thức thanh trà, tâm viên ý mãn dựa lưng vào ghế ngồi, đánh giá bốn phía thấy gian phòng trang nhã của từ *** nhỏ tuy không nguy nga tráng lệ bằng Lâu Ngoại Lâu nổi danh Hàn Châu, nhưng chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đủ đầy, thật sự bố trí cũng được đến lịch sự tao nhã.

Chợt nghe Âu Dương Vô Cữu nói: “Quả là đã vất vả cho tiên sinh theo tôi mua kiếm, kỳ thật vừa nãy cũng có thấy vài thanh kiếm không tồi, vì sao tiên sinh lại không muốn mua?”

Vương Ki chọn mi cười: “Kia mà cũng kêu là không tồi? Thiếu cân lượng không nói, vật liệu dùng cũng là hàng cực kỳ thứ phẩm, đều là một đồng sắt vụn rách nát!”

“Nhưng chọn qua chọn lại như vậy cũng không phải biện pháp...”

“Tôi ngược lại còn muốn hỏi, môn phái của cậu không phải kêu cái gì Tàng Kiếm Môn à? Sao còn phải đến tiệm binh khí mua kiếm nữa? Không phải nói đại môn phái gì đó đều có binh khí bảo bối trấn phái sao?”

“Hở then.” Âu Dương Vô Cữu cười đến có chút bất đắc dĩ, “Tiên sư thực sự chưa từng truyền kiếm cho tôi, lúc tu tập trong núi, thậm chí còn dùng đến sài đao. (dao chặt củi) Cái gọi là tàng kiếm, nói đến cũng không phải là có ẩn giấu bảo kiếm, mà là Tàng Thiên kiếm pháp của bản môn mưu cầu chỉ một chữ “Tàng.”” Liền thấy hắn cầm lên một chiếc đũa dường như cực kỳ tùy tiện vạch một cái, thân đũa bằng gỗ cùn đột nhiên hóa ra kiếm ảnh sắc bén, nhưng kiếm phong lại không thấy có động tĩnh gì.

Vương Ki còn đang ù ù cạc cạc thì đã thấy Âu Dương Vô Cữu một lần nữa chống đũa, gắp lên một khối bánh bột sen quế đường, bánh quế đường kia vậy mà đã một phân thành hai, trên khối bánh mềm mại là một vết cắt gọn gàng, nếu không có hắn cố ý tách ra thì quả thật không thể nào nhìn thấy vết cắt đó.

“Trong tay không có kiếm, kiếm ý lại trong tâm.” Hắn đem nửa khối quế đường cao bỏ vào cái bát sạch trước mặt Vương Ki.

Huyền cơ trong lời nói khinh miêu đậm tả, nhưng có thể đem kiếm ý ẩn giấu bên trong, bất hiển bất lộ, nói dễ vậy sao? Cho dù có là võ lâm minh chủ tiền nhiệm Lục Anh Hạo, dùng cả đời cũng chưa chắc làm được.

Vương Ki gật đầu, động đũa cắn một miếng bánh quế đường, bỗng nhiên tinh quang trong mắt lóe lên.

“Nếu điều Tàng Thiên kiếm pháp cầu chính là không kiếm, vậy có phải là mấy thứ giống như lời người giang hồ nói chỉ cần tùy tiện bẻ một cành cây cũng có thể dùng làm kiếm không?”

Âu Dương Vô Cữu nghĩ nghĩ: “Cái này cũng quá khó rồi? Có điều nếu mạnh mẽ rót nội lực vào, rồi dùng chút xảo kinh thì vẫn có thể cùng đối thủ đang dùng đao kiếm qua được năm mươi chiêu, bất quá bản thân nhánh cây có thể sẽ chịu không được mà gãy trước.” Hắn lại còn phi thường nghiêm túc bắt đầu suy tư, “Ừm, còn phải xem xem là bẻ loại cây nào. Nói thí dụ như dùng nhánh cây bách hoặc cây hạch đào thì hẳn là có thể chống đỡ lâu hơn một chút, nếu như là tùng hay lim thì phỏng chừng chỉ có thể đỡ được bốn mươi chiêu, nếu là liễu... Dùng làm roi có lẽ thuận tay hơn.”

Trên mặt Vương Ki lập tức hiện lên hỉ sắc: “Vậy không phải xong rồi sao! Được rồi, chúng ta không cần phải đi tìm bảo kiếm gì nữa!”

“Sao tiên sinh lại nói như vậy?”

Âu Dương Vô Cữu một trận kinh ngạc, trong lòng dâng lên dự cảm bất hảo.

“Không phải mấy ngày trước gây khơi lửa trong nhà bếp bị ai đó không cẩn thận làm gãy mất một đoạn à, tôi còn đang suy nghĩ một cây gây sắt tốt như thế mà không dùng được thì quá đáng tiếc! Vừa hay, cho cậu sử dụng đó!”

“...”

Tác giả: đối mặt với một kế toán tiên sinh như Tiểu Ki... đúng là bất lực hoàn toàn...

thố ngư Tây hồ (thố: giấm)

hà nhân Long Tĩnh (tôm lột vỏ nấu với trà Long Tĩnh)

canh kê hỏa thuần thang (canh thịt gà rau nhút hay còn gọi là canh rau nhút Tây hồ)

bánh bột sen quế đường

trên đây đều là những món ăn nổi tiếng của Hàng Châu, cũng là món tiêu biểu của Lâu Ngoại Lâu, 1 nhà hàng nổi tiếng của Hàng Châu nằm bên Tây hồ, đã có lịch sử hơn 160 năm (như vậy có thể suy ra chuyện của 2 bạn vào khoảng năm 18xx)

4. Chương 3

Lôi công kích thác giao phủng lô

bách luyện bất hảo duy Thuần Quân

(Thiên lôi đập đây, giao long thổi lò, trăm rèn không hao chỉ có Thuần Quân)

Đương nhiên võ lâm minh chủ đại nhân tuyệt đối không muốn dùng một cây gậy khơi lửa bị gậy để làm binh khí, thế nên trưởng phòng tiên sinh đành phải tiếp tục hành trình tìm kiếm với vẻ mặt không vui.

Vương Ki nhìn khu phố đủ màu đủ loại, nghĩ đây cũng không phải biện pháp, đột nhiên kéo Âu Dương Vô Cữu lại: “Đại thiếu gia, trong thành Hàng Châu có khu phố bán đồ cổ không?”

Âu Dương Vô Cữu mặc dù không biết y muốn làm gì, nhưng hẳn thực sự y sẽ ném cho hắn một cây gậy khơi lửa làm binh khí nên liền nói cho y biết: “Đồ cổ quý giá ở bên phường Thanh Hà có khá nhiều.”

Thế là hai người liền đến phường Thanh Hà, hai bên khu phố, hiệu đồ cổ và trà quán mọc lên san sát, người đến người đi vô cùng náo nhiệt, ngoại trừ đủ loại trân phẩm cổ kính được các cửa tiệm lớn bày ra, các hàng quán ven đường cũng bày ra không ít đồ cổ, chẳng qua chất lượng đã giảm đi rất nhiều.

Vương Ki đi ngang qua cửa tiệm nào cũng tiến vào bên trong liếc một cái, nhưng đều khịt mũi khinh thường, ngẫu nhiên còn lăm bằm vài câu tức chết người: “Hoa từ của lò Định mà cũng dám đem ra bày, không sợ bị chê cười à!”, “Đui mù cũng nhìn ra nét bút trên bức tự non nớt đến đáng thương, mới tìm người viết hôm qua đúng không?” Âu Dương Vô Cữu đứng đằng sau nghe vừa bực mình vừa buồn cười, lại còn phải đề phòng y nói quá lớn khiến lão bản cửa tiệm nghe thấy lại chạy ra gây phiền toái.

(hoa từ: hoa văn trên gốm sứ, thời nào có đặc điểm hoa văn của thời đó, nên hoa từ cũng dùng để chỉ đồ gốm)

lò Định: là một trong năm lò gốm nổi tiếng thời Đại Tống, tức là thời của Vương Ki, cho nên đây là đồ mới không phải đồ cổ)

Ngày thu ý lạnh, nhưng đến chiều trời lại nóng lên, thái dương như lão hổ hung mãnh múa vuốt đến khiến người hoa mắt, người cũng đông dần, Âu Dương Vô Cữu và Vương Ki liền đi sát lại, Vương Ki cảm thấy hình như có mây che mất mặt trời, chỗ mình đang đứng một mảnh bóng râm mát mẻ không ít, nhìn lại, hóa ra là nam nhân cao hơn y nửa cái đầu đang thay y che đi ánh nắng chói chang đến gắt xối.

Cái gọi là võ lâm cao thủ bất quá cũng chỉ là một phàm nhân, cho dù có tập luyện nội kinh thiên về âm nhu nhưng cũng chưa đến mức đông ẩm hè lạnh. Một tầng mồ hôi mỏng manh thấm ướt trán Âu Dương Vô Cữu, một giọt mồ hôi thuận theo gương mặt đoan chính của hắn chảy xuống quai hàm cường tráng, rồi mới đọng lại trên trường bào màu xanh biển.

Âu Dương Vô Cữu không chú ý tới tầm mắt của y, chỉ cảm thấy xung quanh bỗng nhiên nhiều người hơn, người nhiều hỗn tạp, liền thấp giọng nhắc nhở Vương Ki: “Tiên sinh cẩn thận.”

“Đã biết.” Vương Ki không tập trung, đáp lời, bỗng nhiên liếc nhìn thấy một sạp hàng nhỏ bằng vải bày ven đường, ánh mắt nhất thời sáng rõ, “Đi theo tôi!” Tiếng nói vừa dứt, người đã như cá chạch dì thường nhanh chóng lách qua.

Âu Dương Vô Cữu bất đắc dĩ đành phải thành thật theo sát sau y, Vương Ki vừa đi qua đã có một dòng người hùng dũng lao tới, suýt chút nữa đã đem hai người tách ra. Người trong chợ đều là bách tính bình dân, hiển nhiên không thể dùng nội lực đánh vắng bọn họ, lại càng không thể thi triển khinh công bay nhảy gây ra rối loạn, không thể dùng võ công hấn chỉ đành giống như người thường, tương đối gian khổ dồn đẩy đám người, chờ đến khi chen được tới cạnh Vương Ki thì đầu đã đầy mồ hôi.

Vương Ki đang ngồi xổm bên sạp hàng cùng lão nhân coi sạp cò kè mặc cả, mục tiêu hình như là một cây kiếm cũ nát bị người tùy tiện bày bán trên mặt đất, thân kiếm rỉ sét loang lổ, từ trên xuống dưới đều là cấu bẩn, nhìn qua chỉ là một thanh đồng nát sắt mục, bày ở đó căn bản là không thể lọt vào mắt của những thương nhân buôn đồ cổ cho nên vẫn mãi không có ai hỏi mua.

Lão nhân coi sạp đã sớm muốn nhanh nhanh bán đi, gặp có người tới hỏi lập tức đưa ra một cái giá tương đối thấp, nhưng Vương Ki không chịu thua, quả thực hạ giá hơn phân nửa, cuối cùng cũng lấy một lượng bạc thành giao, chiếm được thanh kiếm cũ này.

Vương Ki đem kiếm chuyển cho Âu Dương Vô Cữu: “Xong!”

Âu Dương Vô Cữu cầm kiếm trên tay, thanh kiếm ngay cả vỏ cũng không có lại ngoài ý muốn phi thường nhẹ, kiếm này dài chừng hai mươi một tấc, bề ngoài quả thực là quá mức xấu xí, nhưng hắn tự biết nhãn lực giám định bảo vật của mình không sánh bằng vị trưởng phòng tiên sinh đã từng làm chủ quỹ ở Bảo Sinh Đại Ấp, nên liền khiêm tốn thỉnh giáo: “Kiếm này tất có lai lịch, dám thỉnh tiên sinh chỉ giáo.”

Vương Ki người này tựa hồ chỉ cần tâm tình tốt thì sẽ bất giác nói nhiều: “Cậu cũng biết, thợ đúc kiếm Âu Dã Tử từng nhờ vào chỉ bảo của trời, biết được kỹ thuật mà đúc nên ba thanh kiếm lớn, hai thanh kiếm nhỏ?”

Âu Dương Vô Cữu gật đầu: “Một kêu Trảm Lư, hai kêu Thuần Quân, ba kêu Thăng Tà, bốn kêu Ngự Tràn, năm kêu Cự Khuyết.”

“Không sai. Đáng tiếc chiến họa nhiều năm, bảo kiếm như thế đã sớm thất lạc vô tung. Năm đó Âu Dã Tử đúc kiếm, núi Xích Cẩn nứt đôi ra thối, suối Nhược Da khô cạn ra đồng, lại có vũ sư quét tước, lời công đập dấy giao long thổi lò, thiên đế xếp than... Ách, cái này đương nhiên là thể nhân phóng đại, bất quá nếu nói đến thuật rèn kiếm chỉ sợ không ai có thể vượt qua.”

“Không lẽ kiếm này là thanh thứ nhất trong năm thanh?”

Âu Dương Vô Cữu không khỏi chấn động, dù sao kiếm này mới vừa rồi còn bày ở sạp hàng rong không ai hỏi thăm, còn bị Vương Ki ép giá ép tới một lượng rẻ mạt... Kêu hắn làm sao tin tưởng đây là danh kiếm thiên hạ đây?!

Nhưng Vương Ki lại phi thường chắc chắn: “Là Thuần Quân.”

Âu Dương Vô Cữu vậy mà lại tin, ngay cả một chút hoài nghi đều không có: “Tiên sinh quả nhiên nhãn lực hơn người, không thể tưởng được Tàng Kiếm Môn tôi quả thật có được một thanh binh khí trấn phái! Chẳng qua năm dài tháng lâu, kiếm này còn có thể dùng được sao?”

Vương Ki liếc mắt nhìn hắn, lấy lại kiếm, búng vào thân kiếm, chỉ nghe thanh âm keng keng nhẹ vang, nhưng thùng nước lớn ở cửa tiệm bên cạnh lại rung động nổi lên gợn sóng.

“Kiếm này là lấy sắt tinh thuần làm thành, rèn hơn trăm hỏa, nhất rèn nhất khinh, liên tục đến khi cân lượng không giảm, bách luyện không hao tổn, mới hiện ra màu sắc thanh minh, mãi đến sáng bóng, thì màu vừa xanh đậm vừa đen khác xa sắt bình thường. Đáng tiếc từ sau thời Âu Dã Tử, phương pháp này đã sớm thất truyền ở nhân gian...”

Âu Dương Vô Cữu lại kỳ quái: “Nếu đã thất truyền sao tiên sinh lại biết rõ đến như thế?”

“Cuốn “Thiên đoán pháp” kia còn không phải là tôi cho ông ta... Ách, ý tôi là, trước đây khi còn ở Bảo Sinh

Đại Áp làm chưởng quỹ đã từng nghe một ít khách nhân đến cầm kiếm nhắc tới.” Sức mạnh của hưng phấn trôi qua, trưởng phòng tiên sinh được đại tiện nghi đã lập tức gảy bàn tính lách cách trong đầu, “Kiếm này có thể nói là vô giá, nếu như chuyển nhượng bán lại nhất định sẽ kiếm được không ít ngân lượng!” Vừa nghĩ tới một chồng ngân phiếu dày cộm và đồng nợ có thể tức khắc thanh toán, ánh mắt đang nhìn chòng chọc cây kiếm nát càng thêm nóng bỏng.

Âu Dương Vô Cữu thấy thế cuống quýt ngăn lại: “Tiên sinh chậm đã!”

“Sao vậy?”

“Lần này đi là để mua kiếm, nếu bán đi mất, vậy không phải lại đi tìm mua nữa à?” Thấy y hơi do dự, Âu Dương Vô Cữu không dấu vết từ trên tay y đoạt lại kiếm, “Tôi tin tưởng tiên sinh nhãn lực phi phàm, thứ nhìn trúng nhất định là bảo vật khó gặp, nhưng cứ mua rồi bán, đi đi lại lại, mãi cũng không xong mà ngược lại còn làm chậm trễ thời gian của tiên sinh.”

“Nói cũng phải...”

Vương Ki nhớ tới bản thân cùng Âu Dương Vô Cữu ra ngoài lắc lư cả ngày, sự vụ sổ sách trong trưởng phòng không biết đã chồng chất thành hình gì rồi, đành phải bỏ ý niệm trong đầu.

Bên này Âu Dương Vô Cữu rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, ách... Cái loại cảm giác hồi hộp như nhổ răng cộp này, thật không hề thua kém trận ác chiến hắc đơn độc đấu với mười tám ma đầu ngoại vực. Trong lòng không khỏi thầm than, khẳng định là do gần đây quá mức an nhàn không gặp được đối thủ có thể đại chiến mấy trăm hiệp rồi.

Hai người ra khỏi phường Thanh Hà, một đường dọc theo hai bờ sông trở về phủ.

Vương Ki đang vì mua được thứ tốt mà cao hứng không nguôi thì bỗng nhiên cảm thấy nam nhân bên cạnh khí tức toàn thân đều khẩn trương ngưng tụ, ngẩng đầu nhìn lên, thấy hắc nhú mày, tầm mắt liếc nhìn góc phố gần đó.

“Xảy ra chuyện gì?”

Âu Dương Vô Cữu không dấu vết quét mắt qua khúc quanh, con đường hai người đang đi không nhiều người bộ hành lắm, có phần vắng vẻ, hơn nữa ngõ sâu đường hẹp ẩn giấu vài người cũng không dễ dàng phát hiện, thế nhưng Âu Dương Vô Cữu nội công thâm hậu, thính giác cũng so với người thường linh mãnh hơn, cho nên mấy tên gia khóa đi theo phía sau đã sớm bị hắn phát hiện.

“Không phải lại tới nữa chứ?!” Vương Ki không vui liếc mắt nhìn hắc nhú, nửa tháng nay gần như mỗi ngày đều được nhân vật giang hồ đến thăm viếng, lại còn không phân biệt sớm muộn, có lúc thậm chí đến thăm vào đêm khuya, đương nhiên, mấy tên đề tiện nửa đêm nửa hôm đến đánh lén thông thường đều bị trời gô vút ra ngoài cửa.

Đối với Âu Dương minh chủ đây vô tội y không hề có bất kì cảm thông nào, nhất là khi vào một lần có một tên trộm không đầu óc định bắt y uy hiếp Âu Dương Vô Cữu, tuy rằng cuối cùng tên trộm kia bị Âu Dương Vô Cữu một chiêu chế ngự, nhưng cũng không thể thay đổi sự thực rằng sổ sách y vất vả lắm mới viết xong đã bị in vài dấu chân đen thui!

Âu Dương Vô Cữu lắc đầu: “Không phải. Cước bộ của bọn chúng rất nặng, không giống người tập võ.”

“Chẳng lẽ là muốn ăn cướp sao?” Vương Ki càng thêm không vui, y thà bị bắt còn hơn bị cướp mất ngân phiếu trong lòng nha!

“Có lẽ vậy...” Âu Dương Vô Cữu nhìn vẻ mặt của y đã đoán được phần nào y đang suy nghĩ cái gì, không khỏi cười nói: “Vừa nãy khi chúng ta ở phường Thanh Hà mua kiếm, vẫn luôn có người theo dõi.” Hắn nhìn Vương Ki, “Có câu mang ngọc mắc tội, tiên sinh ở trong mắt bọn chúng chắc hẳn là như một đầu dê béo.”

Dê béo?! Ai dám coi đường đường Lộc Tồn tinh quân đây như dê béo vậy hả? Là muốn cả đời vô tài vô phú phải không?

Vương Ki trợn mắt, đang định phản bác, thì bỗng nhiên sáu bảy nam nhân tướng mạo thô tục đã đi tới bao vây, nhìn mấy gương mặt hung ác không cần đoán cũng biết là phường lưu manh côn đồ, trong tay đều cầm hung khí lấp lánh hàn quang, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm bọn họ đầy tham lam.

Âu Dương Vô Cữu bước lên nửa bước, che trước người Vương Ki, chẳng qua chỉ là đứng một chỗ nhưng uy thế vốn có đã làm đám du côn kia khiếp sợ đến mức cùng thối lui một bước.

Cho dù có đối mặt với đạo tặc mắt lộ hung quang, Âu Dương Vô Cữu vẫn giữ một bộ dáng ôn hòa: “Mấy vị đây là muốn gì?”

Tên nam tử trung niên đứng đầu cùng người bên cạnh nhìn nhau, hiện giờ đối phương người ít sức yếu, hơn nữa một người trong đó nhìn qua chỉ là thư sinh văn nhược, bọn chúng hẳn nhiên là chiếm ưu thế, còn sợ gì nữa?!

“Nếu không muốn bị thương thì đem ngân lượng giao ra đây!!”

Âu Dương Vô Cữu nghe vậy hơi nhú mày: “Vài vị đây tứ chi đầy đủ, thân thể khỏe mạnh, hẳn là nên chăm chỉ làm việc, sống bằng sức mình, chứ không nên làm thứ hành vi bất nghĩa chặn đường cướp bạc như thế này.”

“Vô nghĩa!! Mau đem ngân lượng giao ra đây!!”

Âu Dương Vô Cữu thấy bọn chúng ngang ngược vô lý, biết có tổn thêm nước miếng cũng vô ích: “Thôi được.” Đã thấy hắn trở tay đem kiếm cắm xuống đất, thanh kiếm sắc tầm thường vậy mà xuyên qua phiến đá xanh, cắm sâu vào đất chưa đến nửa thanh. Thân hình chợt dao động, dương liễu theo gió, hắn cũng là

gió động theo bóng hình, đám du côn kia còn chưa nhìn thấy rõ ràng thì thân ảnh lam sam (áo lam) nháy mắt đã đứng trong đám người, trường bào tung lên, kinh lực xuyên thẳng, đem hai người gần nhất đánh bay ra ngoài, đập vào tường yếu ớt trượt xuống đất.

Những người khác thấy thế ngay lập tức cùng nhau xông lên, đối lập với một lũ chân tay loạn xạ, nam nhân lam bào vẫn lộ vẻ chững chạc ung dung, tay phải thành thoi đặt ở sau lưng, chỉ dùng tay áo trái ngăn địch. Giữa rừng đao sắc bén, từng chiêu từng thức lại ẩn chứa kiếm khí huyền diệu. Tựa như những lời hắc nói trước đó, Tàng Thiên kiếm pháp, ý không chỉ kiếm, hình dáng ẩn giấu tự nhiên, trong tay là kiếm lại không phải kiếm, có kiếm không kiếm, ý không nằm trong lời.

Chỉ trong thời gian ngắn hai cái, Vương Ki đã nhìn thấy toàn bộ đám du côn kia bị đánh ngã trên mặt đất, còn Âu Dương Vô Cữu thì vừa chậm rãi đi tới cạnh Vương Ki, vừa phỉ phỉ cát bụi dính trên vạt áo.

Lại thấy Vương Ki trừng lớn cặp mắt hắc bạch phân minh kia, cho là y bị võ công cao cường của mình hút hồn, trong lòng không khỏi dâng lên một chút đắc ý nho nhỏ như hài tử mà trước giờ không hề có.

Kỳ thật một người có địa vị võ lâm minh chủ như hắc sao có thể thiếu mấy lời khen ngợi đẹp đẽ đầy ao ước của người khác được? Hắc tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã có chiến tích giang hồ gần mười năm, võ công và kiếm pháp của hắc đã sớm được người người ca tụng trên giang hồ, chẳng qua bên trong có bao nhiêu là chân tâm bao nhiêu là giả ý, theo thời gian cọ xát hắc cũng dần trở nên sắc bén mà bắt đầu nghe hiểu. Thế là đối với những lời tán tụng giả dối hắc không hề động dung, tuy rằng trên mặt khiêm tốn cẩn thận nhưng kỳ thật tận đáy lòng lại tràn đầy chán ghét.

Không nghĩ tới hiện giờ, hắc lại thành linh muốn nghe lời tán thưởng của một trưởng phòng tiên sinh nho nhỏ.

Tiếc thay Vương Ki quả thật chỉ là một trưởng phòng tiên sinh, đối với mấy thứ nội công tu vi hùng hậu và khinh công bộ pháp đủ để võ lâm nhân sĩ thán phục y lại hoàn toàn như xem hoa trong sương mù...

Chợt nghe y nhỏ giọng nói thầm đầy bất mãn: “Cho nên tôi đã nói mà, võ công tốt như thế cần gì phải phí ngân lượng đi mua kiếm... Tôi thấy ngay cả gậy khơi lửa cũng không cần.”

Âu Dương Vô Cữu quả nhiên là vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lại không thể phản bác.

Trận ẩu đả này cũng bắt đầu khiến người đi đường chú ý, đã sớm có người đi nha môn báo tin, không bao lâu liền thấy vài nha sai vội vàng chạy tới, khi thấy Âu Dương Vô Cữu thì liên tục thi lễ.

Âu Dương Vô Cữu dần xuống chút mắt mát kì lạ trong lòng, đem sự tình nhất nhất nói rõ với bọn họ, đối phương lại thi lễ với hắc rồi mới đi qua đem mấy tên cướp đã hôn mê bất tỉnh kia trói lại.

Vương Ki ngó thấy mấy tên lưu manh kia bị trói y như cua đại áp (còn gọi là cua lông, cua Tàu, là đặc sản của Hongkong, rất to, phải dùng dây thừng trói hai cái càng của nó lại để khỏi bị kẹp) thì ngậm kéo kéo Âu Dương Vô Cữu: “Đại thiếu gia, vì nha môn bắt giữ đạo tặc có được thưởng không vậy?”

Âu Dương Vô Cữu không khỏi bật cười, nhỏ giọng nói với y: “Cũng không phải là giang dương đại đạo (cướp biển), chỉ là vài tên lưu manh cướp đường, làm sao có phần thưởng gì chứ?”

“Chắc, nếu được thưởng ngân lượng thì vừa vặn bù cho khoản tiền mua kiếm rồi.”

Cúi đầu nhìn bộ dáng nắm cổ tay của y, ý cười trên khóe miệng của Âu Dương Vô Cữu càng sâu.

Nha sai đem từng tên lưu manh trói lại kỹ càng, rồi lại đi tới cảm tạ đại thiếu gia của Âu Dương gia đã trọng nghĩa tương trợ, xong liền đem theo đám côn đồ trở về nha môn.

Âu Dương Vô Cữu đi tới rút thanh kiếm đang cắm trên mặt đất lên, kiếm này tuy là vô cùng tan nát, nhưng dắt ở trên người hắn lại không hề làm giảm đi một phân hiệp cốt đan phong mà ngược lại còn là nhất phái hiên ngang.

Vương Ki thấy thế hỏi hắn: “Những kẻ như mấy tên côn đồ vừa rồi, người giang hồ các cậu không phải đều quen cho mỗi tên một kiếm, sáng khoáy nhẹ nhàng giải quyết hết sao?”

“Mỗi tên một kiếm? Sao có thể...” Âu Dương Vô Cữu bất đắc dĩ cười cười lắc đầu, “Vô công cao tới đâu bắt quá cũng chỉ là bình dân bách tính mà thôi, há có thể vì thống khoái nhất thời mà tùy ý giết người? Luật pháp có ghi rõ, giết người phải bị chém. Đứng trước luật pháp thì mặc kệ ngươi có phải là người trong võ lâm hay không.”

“Thì ra là thế, nhưng như thế là tiện nghi cho mấy tên cướp kia rồi.”

“Không đâu.”

Thân hình to lớn của Âu Dương Vô Cữu che mất ánh mặt trời, bóng râm phủ qua mặt hắn, làm cho Vương Ki nhất thời không nhìn rõ được vẻ mặt.

“Trước kia đạo phỉ hoành hành khắp nơi, triều đình đã ban hạ trọng hình, bắt được cường đạo, bất luận có tang vật hay không cũng đều hành quyết trước mặt dân chúng, cầm gậy cướp giết, không hỏi có tang vật hay không cũng đều xử tử.”

Thanh âm trầm ổn như bình thường nhưng đến tai Vương Ki không hiểu sao lại đầy huyết tính.

Hóa ra hắn đã sớm biết mấy tên cướp kia lọt vào tay nha môn thì sẽ bị xử tử!

Vương Ki lặng người nhìn hắn, người nam nhân này...

Có lẽ, cũng không hề ôn hòa thuần lương như bên ngoài...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nguyen-giai-ach-he-liet-quyen-5-ki-thien-duyen>